Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 973 van 14 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**
Handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat O. TODTS**
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, en X op 3 september 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 31 augustus 2026 tot terugdrijving (bijlage 11) en tot intrekking van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster bood zich samen met haar drie minderjarige kinderen op 31 augustus 2026 aan bij de grensdoorlaatpost op de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Burkina Faso. Zij was in het bezit van een geldig nationaal paspoort met een visum type C, geldig van 24 augustus 2026 tot 28 september 2026, voor 1 binnenkomst voor een verblijf van ten hoogste 20 dagen, afgegeven door de Belgische vertegenwoordiging te Ougadougou (Burkina Faso), op 4 augustus 2026. Haar minderjarig kind

M.S. was tevens in het bezit van een visum type C terwijl haar minderjarige kinderen M.T.A. en M.I.F., die de Amerikaanse nationaliteit hebben, in het bezit waren van een Amerikaans paspoort.

1.2. Op 31 augustus 2026 werd een beslissing tot terugdrijving genomen.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 31 augustus 2026 om 10.15 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende […]

de heer / mevrouw :
naam [D.] voornaam [Z.]
geboren op […] te Ouagadougou geslacht (m/v) Vrouwelijk
+ kinderen:
[M. T. A.] °[…] 2024 – Verenigde Staten van Amerika –
[M. I.F.] °[…] 2018 – Verenigde Staten van Amerika-
[M. S.] °[…] 2020 – Burkina Faso – Visumnummer: […]-
die de volgende nationaliteit heeft Burkina Faso wonende te /
houder van het document nationaal paspoort van Burkina Faso nummer […]
afgegeven te Direction Generale De La Police Nationale op : 10.04.2026
houder van het visum nr. […] van het type C afgegeven door Belgische vertegenwoordiging te Ougadougou
geldig van 24.08.2026 tot 28.09.2026
voor een duur van 20 dagen, met het oog op : /
Aangekomen met SN256 afkomstig uit Ouagadougou, en zal teruggedreven worden naar Ouagadougou, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing:
Betrokkene verklaart naar Brussel (België) te komen voor toerisme. Ze reist met haar 3 minderjarige kinderen. Ze beoogt een verblijf van 19 dagen op het Schengen grondgebied (terugkeerticket dd 18.09.2026 vanuit Parijs naar Ouagadougou via Brussel). Voor haar toeristisch verblijf kan betrokkene geen uitleg of mededeling geven over een bezienswaardigheid, maar legt een zelfgemaakt programma voor. Deze programma omvat bezienswaardigheden in België. Betrokkene is verder niet in het bezit van reisdocumenten, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie dat enige toelichting kan geven. Betrokkene legt een hotelreservatie welk geldig is tot 02.09.2026 voor een hotel in Brussel (België). Ze verklaart haar verblijf te verlengen indien het hotel haar aanstaat. Betrokkene verklaart een familielid te willen bezoeken in Luik, maar is niet in het bezit van een uitnodiging hiervan. Betrokkene verklaart hierop ook dat ze ook naar Frankrijk wenst te gaan. Op haar smartphone toont betrokkene aan de Federale Politie te luchthaven Zaventem een treinticket met vertrek op 02.09.2026 naar Amiens (Frankrijk). Daar wenst betrokkene een vriendin te bezoeken, maar is echter niet in het bezit van een uitnodiging van deze vriendin. Verder toont betrokkene op haar smartphone een treinticket met vertrek op 06.09.2026 van Amiens (Frankrijk) naar Villenauve-Ma-Garenne (Frankrijk). Ze toont ook een hotelreservatie voor de periode van 06.09.2026 tem 14.09.2026 en dit voor Frankrijk ook. Betrokkene kan geen verklaring geven ivm veranderingen in haar zelfgemaakt programma en gewijzigde informatie. Volgens informatie in VIS (Visum information System) en visanet heeft betrokkene haar visum bekomen voor toeristische motieven in België. Afgaande op de voorgelegde documenten, verklaringen van betrokkene en de gegevens beschikbaar in het VIS (Visum Information System) heeft betrokkene bij haar visumaanvraag bij de Belgische ambassade andere documenten voorgelegd en verklaringen afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Verder dient volgens de visumcode (EGVerordening n° 810/2009) het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode en de voorwaarden volgens de visumcode."

1.3. Op 31 augustus 2026 werd tevens een beslissing tot intrekking van het visum getroffen. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

"INTREKKING VAN EEN VISUM
Geachte mevrouw, Meneer [D.Z.]
+ kind: [M.S.] °[…] 2020 – Burkina Faso
X uw visum onderzocht. Nummer […] + […] , afgegeven: 04.08.2026.

[…]
Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):
2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart naar Brussel (België) te komen voor toerisme. Ze reist met haar 3 minderjarige kinderen. Ze beoogt een verblijf van 19 dagen op het Schengen grondgebied (terugkeerticket dd 18.09.2026 vanuit Parijs naar Ouagadougou via Brussel). Voor haar toeristisch verblijf kan betrokkene geen uitleg of mededeling geven over een bezienswaardigheid, maar legt een zelfgemaakt programma voor. Deze programma omvat bezienswaardigheden in België. Betrokkene is verder niet in het bezit van reisdocumenten, stadsplannetjes of enige andere vorm van toeristische referentie dat enige toelichting kan geven. Betrokkene legt een hotelreservatie welk geldig is tot 02.09.2026 voor een hotel in Brussel (België). Ze verklaart haar verblijf te verlengen indien het hotel haar aanstaat. Betrokkene verklaart een familielid te willen bezoeken in Luik, maar is niet in het bezit van een uitnodiging hiervan. Betrokkene verklaart hierop ook dat ze ook naar Frankrijk wenst te gaan. Op haar smartphone toont betrokkene aan de Federale Politie te luchthaven Zaventem een treinticket met vertrek op 02.09.2026 naar Amiens (Frankrijk). Daar wenst betrokkene een vriendin te bezoeken, maar is echter niet in het bezit van een uitnodiging van deze vriendin. Verder toont betrokkene op haar smartphone een treinticket met vertrek op 06.09.2026 van Amiens (Frankrijk) naar Villenauve-Ma-Garenne (Frankrijk). Ze toont ook een hotelreservatie voor de periode van 06.09.2026 tem 14.09.2026 en dit voor Frankrijk ook. Betrokkene kan geen verklaring geven ivm veranderingen in haar zelfgemaakt programma en gewijzigde informatie. Volgens informatie in VIS (Visum information System) en visanet heeft betrokkene haar visum bekomen voor toeristische motieven in België. Afgaande op de voorgelegde documenten, verklaringen van betrokkene en de gegevens beschikbaar in het VIS (Visum Information System) heeft betrokkene bij haar visumaanvraag bij de Belgische ambassade andere documenten voorgelegd en verklaringen afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens. Verder dient volgens de visumcode (EGVerordening n° 810/2009) het hoofdreisdoel zich te situeren in het land van afgifte van het visum Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum of de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscode en de voorwaarden volgens de visumcode."

2. Betreffende de urgente procedure

2.1. Het beroep is gericht tegen een beslissing tot terugdrijving en een beslissing tot intrekking van het visum. Het betreft beslissingen die zijn genomen in het kader van een grensprocedure. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Van de tijdige indiening van een beroep tegen een beslissing tot terugdrijving gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit. De door verzoekster gevraagde schorsing is dan ook niet dienstig.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

"- Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen
- Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen
- van de artikelen 5 en 6 van Verordening (Eg) Nr. 810/2009 Van Het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna de Visumcode), artikel 32, § 1, a), ii), van de Visumcode en artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel
- schending van het artikel 34 van de visumcode;
- schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen
- schending van artikel 8 EVRM
- schending artikel 47 van het Handvest van Fundamentele Rechten van de Europese Unie (principe audi alteram partem)".

Na een theoretische uiteenzetting, betoogt zij concreet als volgt:

“ […]

 Eerste onderdeel: schending van het recht om gehoord te worden

Het recht om gehoord te worden maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Dit recht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken vooraleer een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

In casu werden verzoeksters, na een lange wachttijd bij aankomst zonder water of voedsel, slechts in de late voormiddag gehoord, in een taal die niet noodzakelijk deze is die zij het best beheersen, zonder dat hun de mogelijkheid werd gegeven hun gastheer te contacteren met het oog op het bekomen van een uitnodigingsbrief of enig ander stavingsstuk. Indien zij dit zou hebben kunnen doen, zou zij een uitnodigingsbrief hebben kunnen voorstellen (zie stuk 4).

Verwerende partij heeft aldus niet toegelaten dat verzoeksters naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar konden maken, in het bijzonder wat de precieze omstandigheden van hun verblijf en de reden van het uitstel van hun vertrek betreft, hoewel deze omstandigheden, zoals infra uiteengezet, volledig verifieerbaar en gedocumenteerd waren.

Verzoekende partij heeft bovendien tot op heden geen toegang kunnen krijgen tot het administratieve dossier maar heeft geen kennis van een transcriptie van haar verklaring over de redenen waarvoor zij haar reisweg heeft moeten aanpassen en haar duidelijke reisweg, terwijl deze verklaringen werden afgelegd bij het luchthaven. Zij bestrijdt o.a. het feit dat zij zou geen verklaringen hebben kunnen afleggen over de motieven waarvoor haar aanvankelijk reisplan aangepast werd (zie hierna).

 Tweede onderdeel: schending van de formele en materiële motiveringsplicht Overeenkomstig artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, moet de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze. Om afdoende te zijn, moet de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De bestreden beslissingen maken geen enkele melding van de omstandigheden die de aanpassing van het reisprogramma van verzoeksters verklaren, met name het feit dat het aanvankelijk vertrek moest worden uitgesteld in afwachting van het attest van herinschrijving van de kinderen voor het schooljaar 2026-2027, een element dat integendeel de reële bedoeling van verzoeksters om naar hun land van herkomst terug te keren, aantoont.

Verwerende partij motiveert de intrekking van het visum en de terugdrijving zonder rekening te houden met deze elementen, die zich nochtans in het administratief dossier bevinden of daaraan konden worden toegevoegd, indien verzoeksters daartoe de effectieve mogelijkheid hadden gekregen (zie eerste middel).

De bestreden beslissingen laten niet toe met zekerheid vast te stellen dat de volledige verklaringen van verzoekster correct en getrouw in het administratief dossier werden opgenomen. Enkel de raadpleging van het volledige administratief dossier – dat verzoekende partijen tot op heden niet konden inkijken – zal toelaten zich hiervan te verzekeren. Verzoekende partijen behouden zich derhalve het recht voor bijkomende middelen te ontwikkelen na kennisname van dit dossier.

Tijdens haar verhoor door de politiediensten heeft verzoekster wel degelijk haar volledige reisproject kunnen toelichten, met inbegrip van de wijzigingen die zich hebben opgedrongen ingevolge haar latere vertrek dan oorspronkelijk voorzien. Zij beschikte over bewijskrachtige documenten (hotelreservaties, treintickets, retourticket) die het grootste deel van haar verblijf dekten.

De bestreden beslissingen vermelden weliswaar dat verzoekster "geen verklaring kan geven" over de wijzigingen in haar programma, doch zonder dat blijkt dat rekening werd gehouden met de omstandigheid – nochtans essentieel – dat deze wijzigingen rechtstreeks voortvloeien uit de vertraging bij de effectieve afgifte/bruikbaarheid van het visum, vertraging die niet aan verzoekster te wijten is.

De motivering is derhalve noch adequaat, noch toereikend, in de zin van de vaste rechtspraak van Uw Raad, volgens welke de bestuursoverheid weliswaar niet gehouden is elk argument van de verzoekende partij stuk voor stuk te weerleggen, maar wel moet aantonen dat zij alle relevante elementen van het dossier daadwerkelijk in overweging heeft genomen.

 Derde onderdeel: kennelijke appreciatiefout wat betreft de aanpassing van het reisprogramma en de banden van verzoeksters met hun land van herkomst

De bestreden beslissingen verwijten verzoekster dat haar programma inconsistenties zou vertonen (hotelreservatie tot 02.09.2026, treinticket naar Amiens op 02.09.2026, treinticket vanuit Amiens op 06.09.2026, hotelreservatie in Frankrijk van 06.09.2026 tot 14.09.2026) zonder dat zij hiervoor een verklaring zou hebben gegeven.

Op 3 juni 2026 diende verzoekster, bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging te Ouagadougou, een visumaanvraag type C in voor haarzelf en haar kinderen, met het oog op een toeristisch verblijf in de Schengenzone. Ter staving van de banden van de kinderen met hun land van herkomst, legde zij op dat ogenblik een attest van inschrijving voor het toen lopende schooljaar 2025-2026 neer. De visa werden afgegeven op 04.08.2026, twee maanden later, en waren geldig van 24.08.2026 tot 28.09.2026. Eerste verzoekster ontving haar visum op 5 augustus 2026. Haar werd op dat ogenblik meegedeeld dat zij, voorafgaand aan haar vertrek, in het bezit moest zijn van een attest van herinschrijving van haar kinderen voor het daaropvolgende schooljaar 2026-2027. De attesten waarvan zij beschikte, voor het schooljaar 2025 – 2026, waren ondertussen niet meer geldig. Dit attest kon zij, wegens de administratieve termijnen eigen aan de betrokken scholen, slechts op 28 augustus 2026 bekomen (stuk 3). Dit verklaart waarom het vertrek van eerste verzoekster en haar kinderen, aanvankelijk voorzien vanaf de eerste dag van geldigheid van het visum (24.08.2026), werd uitgesteld tot 30 augustus 2026, met aankomst in België op 31 augustus 2026 in de vroege ochtend, evenals gelet op het feit dat er geen vlucht was op 24 augustus 2026.

Deze wijzigingen vinden hun oorzaak in de vertraging die zich heeft voorgedaan bij de effectieve mogelijkheid tot vertrek, vertraging die aan de Belgische overheid, die pas twee maanden na de indiening van de visumaanvraag, heeft dit behandelt. Verzoekster diende haar programma te herschikken binnen een verblijf dat, ingevolge deze vertraging, werd ingekort van een maand tot 20 dagen, en heeft daarbij, op vraag van haar kinderen, meer tijd voorzien in de omgeving van Parijs/Disneyland.

Het visum was bijgevolg niet afgeleverd in de termijn voorzien door het artikel 23 van de visumcode (15 dagen met verlenging mogelijk tot één maand). Overeenkomstig het beginsel nemo auditur propriam turpitudinem allegans, kan een weigeringsgrond niet worden gesteund op een element dat voortvloeit uit de eigen vertraging van de overheid. Hieruit volgt dat de verwerende partij verzoekster niet kan verwijten haar programma te hebben moeten aanpassen ingevolge een vertraging waarvoor zij niet verantwoordelijk is.

Verzoekster beschikte overigens over bewijskrachtige documenten voor het grootste deel van haar verblijf (hotel Brussel, treintickets, hotel Frankrijk, retourticket) en beschikte over de nodige financiële middelen om het – nog niet definitief geboekte – verblijf in Disneyland te bevestigen. Het enkele feit dat een boeking nog niet definitief was afgerond, volstaat niet om te besluiten tot een gebrek aan bewijs van het doel en de omstandigheden van het verblijf. Zij heeft bovendien een reservatie getoond voor een hotel in Villenauve-Ma-Garenne, in de nabijheid van Parijs en van Disneyland Parijs .

De bestreden beslissingen laten niet toe met zekerheid vast te stellen dat de volledige verklaringen van verzoekster correct en getrouw in het administratief dossier werden opgenomen. Enkel de raadpleging van het volledige administratief dossier – dat verzoekende partijen tot op heden niet konden inkijken – zal toelaten zich hiervan te verzekeren. Verzoekende partijen behouden zich derhalve het recht voor bijkomende middelen te ontwikkelen na kennisname van dit dossier.

Tijdens haar verhoor door de politiediensten heeft verzoekster wel degelijk haar volledige reisproject kunnen toelichten, met inbegrip van de wijzigingen die zich hebben opgedrongen ingevolge haar latere vertrek dan oorspronkelijk voorzien. Zij beschikte over bewijskrachtige documenten (hotelreservaties, treintickets, retourticket) die het grootste deel van haar verblijf dekten.

Het feit dat zij op het moment van haar auditie, niet in het bezit was vaan een uitnodigingsbrief voor haar verblijf in Amiens, spreekt dit niet tegen. Het artikel 34, §4 van de visumcode stelt inderdaad dat "Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum".

In het onderhavige geval hangt het feit dat verzoekster niet in het bezit was van een formele uitnodiging – hoewel haar verblijf was geregeld met haar vriendin – samen met de wijziging van het programma om de hierboven genoemde redenen. Gezien de omstandigheden van de hoorzitting van verzoekster (zie supra) was het haar onder deze omstandigheden niet mogelijk contact op te nemen met mevrouw SOMDA, die haar zou ontvangen. Indien verzoekster in staat was geweest contact met haar op te nemen, had zij onmiddellijk een dergelijke uitnodigingsbrief kunnen overleggen, die bij dit verzoekschrift is gevoegd.

De kennelijke beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden als redelijk beschouwd, de beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn.

In casu wordt, naar alle waarschijnlijkheid, aan verzoeksters verweten dat hun daadwerkelijk verblijf niet overeenstemt met het initieel voorgenomen verblijf zoals aangegeven bij de visumaanvraag.

Dit verwijt houdt geen rekening met een element van het dossier: de reden waarom het vertrek van eerste verzoekster en haar kinderen werd uitgesteld van 24 augustus 2026 (eerste dag van geldigheid van het visum) tot 30 augustus 2026. Dit element toont integendeel aan dat verzoeksters bijzondere zorg hebben besteed aan het behoud van hun banden met hun land van herkomst, waar de kinderen schoolgaand blijven en de lessen op 1 oktober 2026 dienen te hervatten, en dat zij geenszins de bedoeling hadden hun verblijf in de Schengenzone te verlengen of te bestendigen.

Verwerende partij kon, mits een zorgvuldig onderzoek van het dossier en mits eerbiediging van het recht om gehoord te worden, deze omstandigheid vaststellen en er terdege rekening mee houden. Door dit niet te doen, heeft zij een kennelijke beoordelingsfout begaan.

Voor zoveel als nodig wordt aangevoerd dat, ingeval zou worden geoordeeld dat de administratieve overheid, door de wijze waarop de visumaanvraag en de afgifte ervan werden behandeld, mede heeft bijgedragen tot de noodzaak voor verzoeksters om hun reisprogramma aan te passen, verwerende partij zich niet dienstig op deze aanpassing kan beroepen om verzoeksters een frauduleus inzicht toe te schrijven, overeenkomstig het beginsel volgens hetwelk niemand zich op zijn eigen nalatigheid kan beroepen (nemo auditur).

 Vierde onderdeel: miskenning van de artikelen 5 en 32 van de visumcode

Artikel 5 van de Visumcode wijst de bevoegdheid om een visumaanvraag te onderzoeken en te beoordelen toe aan de consulaire overheid van de lidstaat van de hoofdbestemming van het voorgenomen verblijf, wanneer het verblijf zich over verschillende lidstaten uitstrekt.

Artikel 5 van de Visumcode bepaalt welke lidstaat bevoegd is om een visumaanvraag te onderzoeken en erover te beslissen, en artikel 6 regelt de territoriale bevoegdheid van het consulaat. Deze bepalingen betreffen uitsluitend de vraag welke lidstaat bevoegd is om het visum af te geven, en bevatten geen enkele aanwijzing die toelaat te besluiten tot het bestaan van een frauduleus opzet, van "visa shopping", of van bedrog in hoofde van de houder van een reeds regelmatig afgegeven visum, wanneer het verblijf zich nadien, ingevolge externe omstandigheden, over meerdere lidstaten verdeelt.

Artikel 5, lid 1, sub b), van de Visumcode voorziet zelf dat, wanneer de lidstaat van hoofdverblijf niet kan worden bepaald, de lidstaat van eerste binnenkomst bevoegd is – wat aantoont dat de wetgever zelf rekening houdt met de mogelijkheid dat een verblijf zich over meerdere lidstaten verspreidt, zonder dat dit als dusdanig op enige fraude wijst. In casu, is de eiseres binnengekomen door het Belgische grondgebied en had een hotelreservatie voor de eerste dagen van haar verblijf om het Belgische grondgebied, zodat het relevant was om bij de Belgische autoriteiten het visum aan te vragen.

Bovendien is het, in casu, precies de vertraging bij de afgifte/het effectief kunnen benutten van het Belgische visum die verzoekster ertoe heeft gebracht haar verblijf te herschikken en meer tijd in Frankrijk door te brengen dan oorspronkelijk voorzien. Dit element kan derhalve niet worden aangewend als bewijs van een oorspronkelijk frauduleus opzet, nu het net het gevolg is van het optreden van de Belgische overheid zelf.

Volgens het Hof van Justitie (HvJ, 19 maart 2013, C-84/12, Koushkaki) beschikken de consulaire overheden over een ruime beoordelingsmarge bij het onderzoek van de visumaanvragen, doch deze beoordeling moet gegrond zijn op juiste en pertinente feiten.

In casu wordt aan verzoeksters verweten dat hun daadwerkelijk verblijf zich hoofdzakelijk, doch niet uitsluitend, in Frankrijk zou hebben afgespeeld. Dit element betreft, op zich, een vraagstuk van consulaire bevoegdheid inzake de behandeling van de visumaanvraag in de zin van artikel 5 van de Visumcode, en impliceert niet noodzakelijk enig frauduleus inzicht vanwege verzoeksters.

Verwerende partij verwart de vraag van de territoriale bevoegdheid van de overheid die het visum dient te behandelen met de geheel andere vraag van het bewijs van een frauduleus inzicht of van een intentie om de voorwaarden inzake toegang tot het grondgebied te ontduiken. Deze twee vragen dienen te worden onderscheiden. Het is derhalve niet afdoende gemotiveerd om, uit de vaststelling dat het verblijf zich grotendeels in Frankrijk zou hebben afgespeeld, af te leiden dat verzoeksters een frauduleus inzicht zouden hebben gehad.

 Vijfde onderdeel: kennelijke beoordelingsfout en schending van de motiveringsplicht

Artikel 32, 1, a), van de Visumcode laat toe een visum te weigeren, nietig te verklaren of in te trekken wanneer het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

De bestreden beslissingen houden geen rekening met een geheel van elementen die elk migratierisico of elk ander dan toeristisch oogmerk uitsluiten:
- verzoekster is werkzaam als protocolverantwoordelijke bij een Canadese mijnbouwonderneming gevestigd in Burkina Faso en beschikt aldaar over een vaste en comfortabele bezoldiging;
- haar kinderen zijn ingeschreven in een schoolinstelling in Burkina Faso en dienen de lessen te hervatten op 1 oktober 2026, wat een objectieve en verifieerbare garantie van terugkeer uitmaakt;
- verzoekster reisde met haar drie minderjarige kinderen, van wie het jongste van zeer jonge leeftijd is, wat op zich reeds weinig verenigbaar is met een verblijf met migratieoogmerk,
- haar echtgenoot is verbleven in Burkina Faso, waar hij ook tewerkgesteld.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters over stavingsstukken beschikten met betrekking tot hun verblijf (hotelreservaties, treinreservatie, beschikbare financiële middelen), over een stabiele tewerkstelling en bezoldiging in Burkina Faso, en over kinderen die er schoolgaand zijn en er de lessen op 1 oktober 2026 dienen te hervatten.

Zoals hierboven aangewezen, artikel 34 van de visumcode wijst aan het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum. Uw Raad heeft reeds een intrekking van visum vernietigd gelet op het feit dat de DVZ geen rekening had gehouden met de andere elementen van de zaak die het doel van de reis mocht aanwezen (CCE 236 993 du 16 juin 2020).

Deze elementen van verankering in het land van herkomst, samen met de hierboven uiteengezette omstandigheden inzake het uitstel van het vertrek, laten niet toe te besluiten tot een ander dan toeristisch doel van het verblijf. Verwerende partij heeft derhalve een kennelijke beoordelingsfout begaan door te besluiten tot de intrekking van het visum en de terugdrijving van verzoeksters."

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, leest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen concrete uitleg in het verzoekschrift op welke wijze de bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zouden schenden.

Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

3.4. In de bestreden bijlage 11 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite op basis waarvan wordt besloten tot de toepassing van voormeld wetsartikel, met name dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Ook in de bestreden beslissing tot intrekking van een visum wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 34, lid 2 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Tevens wordt in feite gemotiveerd waarom het doel en de omstandigheden van verzoeksters verblijf onvoldoende werden aangetoond.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom deze motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster tevens een schending inroept van de materiële motiveringsplicht en de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseerd. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan zij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.6. In een "*eerste onderdeel: schending van het recht om gehoord te worden*" voert verzoekster aan dat verweerder haar niet heeft toegestaan naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken omwille van volgende redenen:

- Zij werd slechts na een lange wachttijd zonder water of voedsel in de late voormiddag gehoord.
- Zij werd gehoord in een taal die zij niet noodzakelijk het best beheerst.
- Er werd in verband met haar verblijf in Frankrijk niet de mogelijkheid geboden haar gastheer te contacteren met het oog op het bekomen van een uitnodiging.

Verzoekster betoogt dat indien zij naar behoren was gehoord zij de precieze omstandigheden van haar verblijf en de reden van uitstel van haar vertrek had kunnen duiden. Met name voert zij aan dat zij genoodzaakt was haar reisprogramma aan te passen, waarbij haar reis zich hoofdzakelijk in Frankrijk afspeelt in plaats van in België, omwille van de vertraging bij afgifte en effectieve bruikbaarheid van het visum. In het feitenrelaas kan in dit verband worden gelezen dat zij het visum pas twee maanden na aanvraag bekwam en dat toen zij haar visum op 5 augustus 2026 ontving, haar werd meegedeeld dat zij voorafgaand aan haar vertrek in het bezit moest zijn van een attest van herinschrijving van haar minderjarige kinderen voor het schooljaar 2026-2027. Dit attest bekwam zij pas op 28 augustus 2026 "*wegens de administratieve termijnen eigen aan de betrokken scholen*".

3.7. De Raad stelt vast dat blijkens het document "*Grensverslag: Onduidelijk reismotief*" opgesteld op 31 augustus 2026 (Document nr. 3 in het digitaal administratief dossier), verzoekster werd tegengehouden aan de grens om 5u47 en dat zij ongeveer twee uur later, om 7u43, dus niet in de late voormiddag, werd gehoord door de met grenscontrole belaste autoriteiten. Zowel bij gesproken als bij moedertaal werd in het grensverslag "*Frans*" genoteerd. Ook het hoorrecht in de terugkeerwoning waarin verzoekster samen met haar kinderen wordt vastgehouden, werd afgenomen in het Frans op 31 augustus 2026 (Document nr. 34 in het digitaal administratief dossier). Uit beide verslagen blijkt dat verzoekster het Frans goed beheerst en dat zij in staat was om de vragen die haar werden gesteld te begrijpen en omstandig te beantwoorden. Dat haar verder niet de mogelijkheid zou zijn geboden om haar gastheer te contacteren met het oog op het bekomen van een uitnodiging is slechts een blote bewering waarmee zij geen schending van het hoorrecht aannemelijk maakt. Voor wat betreft het betoog dat zij niet in staat werd gesteld een verklaring te geven voor haar gewijzigd reisdoel, stelt de Raad vast dat in het grensverslag kan worden gelezen "*Zij kan ook geen plausibele uitleg geven waarom haar reismotief van haar recent verkregen visum op enkele weken tijd dermate gewijzigd is*". Hieruit volgt dat verzoekster wel degelijk de mogelijkheid kreeg om uit te leggen waarom haar reisprogramma werd aangepast.

3.8. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij niet in staat werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. In casu blijkt niet dat het hoorrecht werd miskend.

3.9. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren en desgevallend de binnenkomst te weigeren en de betrokken vreemdeling terug te drijven. In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3 ° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"*Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*
[…]
3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfs-omstandigheden van het voorgenomen verblijf;".

De tweede bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

"*Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld*."

Hieruit volgt dat een visum kan worden ingetrokken als niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

3.10. Verweerder heeft bij de beoordeling van de vraag of het doel van het voorgenomen verblijf afdoende is aangetoond een ruime discretionaire bevoegdheid, en de Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.11. Uit de bestreden beslissingen volgt in essentie dat verzoekster wordt teruggedreven en haar visum wordt ingetrokken omdat bij de grenscontrole bleek dat zij het hoofddoel of de hoofdbestemming van haar reis heeft gewijzigd. In de bestreden beslissingen kan met name worden gelezen dat uit het Visum Information System (VIS) en visanet blijkt dat zij een Schengenvisum bekwam voor toeristische motieven in België terwijl uit haar verklaringen en voorgelegde documenten bij de grenscontrole op 31 augustus 2026 blijkt dat het hoofddoel van haar reis zich afspeelt in Frankrijk. Verzoekster legt dus bij de grenscontrole plots andere documenten voor en legt andere verklaringen af dan bij haar visumaanvraag. In de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat verzoekster geen verklaring kan geven voor haar gewijzigd reisprogramma. Om deze redenen werd besloten dat zij het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond. De bestreden beslissingen wijzen er tevens op dat volgens artikel 5 van de Visumcode het hoofddoel van de reis zich dient te situeren in het land dat het visum heeft afgegeven, in casu België.

3.12. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoekster niet betwist dat zij het hoofddoel van haar reis wijzigde ten opzichte van het reisdoel waarvoor haar een Schengenvisum werd verleend. Zij benadrukt in het verzoekschrift dat zij allerlei documenten heeft voorgelegd ter staving van haar gewijzigd reisdoel waaruit volgt dat zij reeds op 2 september 2026 plande te vertrekken naar Amiens Frankrijk en dat zij op 18 september 2026 vanuit Parijs terug naar Brussel zou reizen om vervolgens meteen door te reizen naar Burkina Faso ("*hotelreservaties, treinticket, retourticket*"). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat zij een visum aanvroeg bij de Belgische ambassade waarbij zij uitsluitend een toeristisch verblijf in België beoogde dat zij staafde met een reisprogramma en een hotelreservatie (Document nr. 15 in het digitaal administratief dossier). In het reisprogramma, dat verzoekster tevens voorlegde bij de grenscontrole, wordt nergens melding gemaakt van een uitstap naar of een verblijf in Frankrijk.

3.13. Het motief dat verzoekster haar reisdoel heeft gewijzigd, waarbij zij plots andere documenten voorlegt en andere verklaringen aflegt dan deze op basis waarvan zij een visum bekwam en dat hiervoor geen aannemelijke verklaring is, volstaat om vast te stellen dat het doel en de omstandigheden van verzoeksters voorgenomen verblijf niet zijn aangetoond en kan dus duidelijk in verband worden gebracht met de voorwaarden voor toegangsweigering overeenkomstig artikel 3 eerste lid, 3 ° van de Vreemdelingenwet en voor intrekking van een visum vervat in artikel 34, lid 2 van de Visumcode. Aangezien het visum werd afgeleverd door België, hetgeen enkel kan op voorwaarde dat de hoofdbestemming zich in België afspeelt (artikel 5 van de Visumcode), en verzoekster niet betwist dat zij zich aan de grens heeft aangeboden met een reisdoel dat hoofdzakelijk in Frankrijk is gelegen, is deze motivering pertinent en draagkrachtig in het licht van artikel 34, lid 2, van de Visumcode.

3.14. In een "*tweede onderdeel: schending van de formele en materiële motiveringsplicht*" betoogt verzoekster dat de bestreden beslissingen de omstandigheden niet vermelden die de aanpassing van haar reisprogramma verklaren. Met name het feit dat "*deze wijzigingen rechtstreeks voortvloeien uit de vertraging bij de effectieve afgifte/bruikbaarheid van het visum*" in afwachting van het schoolattest waaruit de herinschrijving van haar kinderen blijkt voor het schooljaar 2026-2027. Verzoekster stelt dat uit de motieven niet blijkt dat verweerder hiermee rekening houdt terwijl deze elementen zich in het administratief dossier bevinden "*of daaraan konden worden toegevoegd, indien verzoeksters daartoe de effectieve mogelijkheid hadden gekregen (zie eerste middel)*". Zij voegt dit schoolattest als stuk 3 bij het verzoekschrift.

3.15. De Raad stelt vast dat voormelde verklaring van verzoekster voor haar gewijzigde reisprogramma niet blijkt uit het administratief dossier. Zoals reeds eerder uiteengezet kan voormelde verklaring niet worden gelezen in het grensverslag terwijl uit dit verslag blijkt dat haar tijdens het gehoor door de grenspolitie wel

degelijk de mogelijkheid werd geboden een verklaring te geven voor haar gewijzigd reisdoel. Verzoekster kan niet de verwachting koesteren een verklaring terug te vinden in de bestreden beslissing die zij zelf niet heeft gegeven. Het motief van de bestreden beslissing dat: "*Betrokkene kan geen verklaring geven ivm veranderingen in haar zelfgemaakt programma en gewijzigde informatie*" vindt dan ook steun in het administratief dossier. Verzoekster toont niet aan dat dit onjuist is.

3.16. In een "*derde onderdeel: kennelijke appreciatiefout wat betreft de aanpassing van het reisprogramma en de band van verzoeksters met hun land van herkomst*" zet verzoekster opnieuw uiteen waarom zij haar reisdoel heeft aangepast. Zij vervolgt dat zij haar programma heeft moeten aanpassen binnen een verblijf dat door deze vertraging werd ingekort van een maand tot 20 dagen waarbij zij gehoor heeft gegeven aan de vraag van haar kinderen om meer tijd te voorzien in de omgeving van Parijs, Disneyland. Verzoekster betoogt verder dat zij tijdens het gehoor door de grenspolitie haar volledige reisproject heeft kunnen toelichten, ook de wijzigingen en dat zij in staat was om bewijzen voor te leggen ter staving hiervan. Zij vervolgt dat het feit dat het verblijf in Disneyland nog niet was geboekt niet volstaat om vast te stellen dat het doel en de omstandigheden van het verblijf niet zijn bewezen. Ook het feit dat zij niet in het bezit was van een formele uitnodiging van haar vriendin die zij zou bezoeken in Amiens, Frankrijk "*spreekt dit niet tegen*". Zij voegt de uitnodigingsbrief als stuk 4 bij het verzoekschrift.

3.17. Waar verzoekster verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met de reden waarom haar vertrek werd uitgesteld en de reden waarom het initieel verblijf in België werd aangepast naar een verblijf dat zich hoofdzakelijk in Frankrijk afspeelt, wijst de Raad er nogmaals op dat toen zij hiertoe de kans kreeg tijdens het gehoor bij de grenscontrole zij voormelde verklaringen niet heeft afgelegd. Er kan verweerder dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen of op dit vlak onzorgvuldig te hebben gehandeld. Verder kan de Raad verweerder bijtreden waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat verzoeksters verklaring over de reden waarom zij het hoofddoel van haar toeristisch verblijf wijzigde van België naar Frankrijk allerminst logisch is. Verzoeksters verklaring in dit verband toont dan ook niet aan dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout van verweerder of dat hij zich niet heeft gebaseerd op een correcte feitenvinding.
Met haar betoog dat zij haar gewijzigde reisproject heeft toegelicht aan de grenspolitie en dat zij dit onderbouwt aan de hand van allerlei stukken gaat zij voorbij aan de essentie. Namelijk dat zij er niet in slaagt haar reisdoel aan te tonen omdat dit bij aankomst in België blijkt te zijn gewijzigd. De uitnodigingsbrief die zij als stuk 4 bij het verzoekschrift voegt doet hieraan geen afbreuk.

3.18. Verzoekster zet in een "*vierde onderdeel: miskenning van artikel 5 en 32 van de Visumcode*" uiteen dat artikel 5 van de Visumcode enkel bepaalt welke lidstaat bevoegd is om een visumaanvraag te onderzoeken en erover te beslissen en dat artikel 6 van de Visumcode de territoriale bevoegdheid van het consulaat regelt. Zij betoogt dat op grond van voormelde bepalingen niet kan worden besloten tot een frauduleus opzet of "*visa shopping*" of van bedrog in hoofde van de visumaanvrager wanneer nadien omwille van "*externe omstandigheden*" het verblijf zich over meerdere lidstaten verspreidt. Zij vervolgt dat artikel 5, lid 1, c) van de Visumcode voorziet dat wanneer de lidstaat van hoofdverblijf niet kan worden bepaald, de lidstaat van eerste binnenkomst bevoegd is. Volgens haar toont dit aan dat de wetgever rekening houdt met de mogelijkheid van een verblijf in meerdere lidstaten zodat dit niet op fraude wijst. Zij wijst erop dat het in haar geval relevant was een visum aan te vragen bij de Belgische autoriteiten omdat zij is binnengekomen op Belgisch grondgebied en een hotelreservatie had voor de eerste dagen van haar verblijf in België. Verder betoogt verzoekster dat het feit zij meer tijd in Frankrijk doorbrengt dan voorzien omwille van de vertraging bij afgifte en het effectief benutten van het visum niet wijst op fraude omdat dit het gevolg is van het optreden van de Belgische overheid. Het verwijt dat het daadwerkelijk verblijf van verzoekster zich hoofdzakelijk in Frankrijk zou afspelen betreft een vraagstuk van consulaire bevoegdheid en impliceert geen fraude in hoofde van verzoekster. Verzoekster besluit dat niet afdoende werd gemotiveerd waarom uit de vaststelling dat het verblijf zich grotendeels in Frankrijk afspeelt, een frauduleus inzicht wordt afgeleid.

3.19. De Raad wijst er in eerste instantie op dat niet artikel 5 van de Visumcode de rechtsgrondslag vormt van de tweede bestreden beslissing maar artikel 34, lid 2 van de Visumcode op basis waarvan een visum kan worden ingetrokken indien niet langer aan de afgiftevoorwaarden is voldaan omdat zoals gezegd het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verder kan nergens in de bestreden beslissingen worden gelezen dat aan verzoekster fraude of bedrog wordt verweten. Wel kan worden gelezen dat verzoekster een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade met het oog op een toeristisch verblijf in België terwijl bij de grenscontrole bleek dat haar reis zich hoofdzakelijk in Frankrijk afspeelt. Overeenkomstig artikel 5, lid 1, b) van de Visumcode kan het visum enkel door België worden afgeleverd indien de hoofdbestemming van de reis zich in België afspeelt. Ook uit de stukken van het administratief dossier, met name de informatie bekomen via het VIS, blijkt duidelijk dat verzoekster uitsluitend een verblijf in België beoogde (Document nr. 15 in het digitaal administratief dossier). Dit blijkt met name uit een hotelreservatie en een reisprogramma dat zij bij de aanvraag voorlegde. Zodoende is de verwijzing in de bestreden beslissingen naar artikel 5, lid 1, b) van de Visumcode wel degelijk pertinent. Verzoeksters

verwijzing naar artikel 5, lid 1, c) van de Visumcode en haar betoog in dit verband is daarentegen niet relevant. Nu zij ten tijde van haar visumaanvraag wel degelijk een hoofdbestemming aangaf, namelijk België en geen enkel gewag maakte van een verblijf in een andere lidstaat. Een schending van artikel 5 en artikel 34 van de Visumcode wordt niet aangetoond.

3.20. In een "*vijfde onderdeel: kennelijke beoordelingsfout en schending van de motiveringsplicht*" wijst verzoekster op artikel 31, lid 1, a) van de Visumcode. Verzoekster lijst verschillende elementen op waarmee ze een verankering in het land van herkomst wenst aan te tonen waaronder haar job, haar inkomen, haar echtgenoot en haar drie kinderen die met haar meereizen die tevens schoollopen in Burkina Faso. Zij wijst verder op de stavingsstukken met betrekking tot hun verblijf (hotelreservaties, treinreservatie, beschikbare financiële middelen). Zij betoogt dat voormelde elementen "*laten niet toe te besluiten tot een ander toeristisch doel van het verblijf*". Zij wijst nog op artikel 34 van de Visumcode waarin wordt bepaald dat het feit dat de visumhouder aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3 van de Visumcode bedoelde bewijsstukken kan overleggen niet automatisch leidt tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van een visum.

3.21. De Raad stelt vast dat verzoekster met de oplijsting van de voormelde elementen geen afbreuk doet aan de vaststelling van verweerder dat bij de grenscontrole het reisdoel waarvoor haar een visum werd toegekend bleek te zijn gewijzigd en dat zij in dit kader bij de grenscontrole andere documenten voorlegde en andere verklaringen aflegde dan bij haar visumaanvraag. Zij toont niet aan dat verweerder op deze basis op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen of dat hij hierbij bepaalde feiten heeft miskend. Tevens blijkt geen kennelijke beoordelingsfout of een schending van de motiveringsplicht. Voor zover verzoeksters betoog dat de door haar opgelijste elementen niet toelaten "*te besluiten tot een ander toeristisch doel van het verblijf*" moet worden begrepen als dat het door haar voorziene verblijf in elk geval toeristisch was, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissingen. Verder blijkt nergens uit dat verzoeksters visum is ingetrokken omdat zij bepaalde bewijsstukken die zij voorlegde bij haar visumaanvraag overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode niet zou hebben voorgelegd bij de grenscontrole.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op veertien september tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	M. CLAES